

(Directoire) και ἐμὲ καὶ τὸν Κάρολον [τὸν ἀδελφόν του] ὅτι εἴμεθα ἐχθροὶ τῆς δημοκρατίας καὶ ὅτι ἤρνηθην νὰ ὑπογράψω τὴν πρὸς τὸ Ἐκτελεστικὸν Διευθυντήριον ἀναφορὰν τῆς μοίρας τῆς Ἀνατολῆς. . . Καὶ αὐτὸς ὁ Βοναπάρτης ἀνεγνώρισε τὴν συκοφαντίαν καὶ ἔχομεν πολλὰς ἐλπίδας ἐπὶ τὴν προστασίαν του κατὰ τὴν περιστασίαν μας ταύτην. . . .»

Ὁ ἀναγνώστης καὶ ταπεινὸς ραδιοῦργος εἶναι, ὡς φαίνεται ἐκ τῆς τρίτης ἐπιστολῆς τοῦ d'Arbois (πρὸς τὸν ἀδελφόν του Κάρολον), ἀξιωματικὸς τις καλούμενος Godart, ὅστις εἶχεν ἐπιδώσῃ τακτικὴν καταγγελίαν τῷ ἀρχιστρατήγῳ κατὰ τῶν δύο ἀδελφῶν d'Arbois. Τὰ περὶ τῶν ἐν Κερκύρᾳ βιαιοπραγιῶν τούτου τοῦ Godart εἶναι καθ' ὅσον ἠξεύρομεν ἄγνωστα.

Σ. Κ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΟΠΟΥΛΟΣ

Η ΙΣΟΡΡΟΠΙΑ ΤΗΣ ΕΥΤΥΧΙΑΣ

ΑΔΗΘΗΣ ΣΚΗΝΗ

— Κ' ἐγὼ σὰς λέγω ὅτι ἡ εὐτυχία δὲν εἶνε τόσο ἀφθονὸς εἰς τὸν κόσμον ὥστε ν' ἀρκῆ δι' ὅλους! ἐφώνει ἐντὸς τοῦ καφενείου τῆς «Νέας Ἑλλάδος», ὁ τελειόφοιτος τῆς νομικῆς Κονδύλης, ὅστις ἔγραφε καὶ στίχους, ὡς ὅλοι σχεδὸν οἱ φοιτηταὶ τῆς νομικῆς. Ἡ εὐτυχία δὲν ὁμοιάζει μὲ τὸν ἀτμοσφαιρικὸν ἀέρα, τὸν ὁποῖον θυνάμεθα ν' ἀναπνέωμεν ὅλοι χωρὶς οἱ πνεύμονες τοῦ ἐνός νὰ κλέπτωσι τὸ μερίδιον τοῦ ἄλλου· δὲν ὁμοιάζει μὲ τὴν θάλασσαν εἰς τὴν ὁποίαν ὑπάρχει ἕκτασις δι' ὅλους· καὶ διὰ τοὺς ὑπερωκεανίους σιδηροῦς ὄγκους τῶν ἀντιπόδων καὶ διὰ τὰ κότερα τῶν νήσων μας. Ἀλλὰ, καὶ πάλιν, φαντάσθητε τρώγλην ἀνθρακωρυχείου καταχωσθέντος, ὅπου ἐπάσθησαν πέντε ἔξ ἑργάται, τείνοντες ἐναγωνίως τὸ οὖς ὅπως

ἀκούσωσιν ἂν ἐργάζωνται ἕξω, εἰς τὸν ἐπάνω κόσμον, διὰ τὰ νὰ τοὺς σώσουν· ὁ ἀναπνέων τὸν ὀλίγον ἐκεῖ μέσα κεκλεισμένον ἀέρα δὲν τὸν κλέπτει ἀπὸ τοὺς συντρόφους του; δι' ἐκάστης εἰσπνοῆς του ἕκαστος δὲν θανατώνει τοὺς ἄλλους; Ἡ μήπως καὶ αὐτὰ τὰ πλοῖα δὲν στενοχωροῦνται πολλάκις εἰς ἓνα πορθιμὸν ἢ εἰς ἓνα λιμένα καὶ δὲν συγκρούονται ὡς νὰ συνάπτωσι καὶ αὐτὰ τὸν περὶ ὑπάρξεως ἀγῶνα; Τὸ ἐπαναλαμβάνω ἢ εὐτυχία εἶνε τόσον ὀλίγη εἰς τὸν κόσμον ὥστε ὅστις τὴν ἀποκτᾷ τὴν κλέπτει ἀπὸ ἄλλου. Δύο νέοι ἀγαπῶνται· παρεμβάλλονται ἐμπόδια εἰς τὴν εὐτυχίαν των· ἐπὶ τέλους συζευγνύονται· εἶνε εὐδαιμονέστατοι· ἀλλ' ἄράγε ἡ εὐδαιμονία των δὲν ἀφῆκε κανένα δυστυχῆ, δὲν ἀφῆκεν ἐγκαταλειμμένον, ἄνευ ἀγάπης καὶ ἔρημον γηραιὸν τινα πατέρα ἢ μητέρα, ὑπαρξίν τινα ἀγαπῶσαν τὸν ἕτερον τῶν εὐτυχῶν νεονύμφων; Ὁφθαλμοὶ τίς εἰς μίαν ἐπιχείρησιν· πόσων ζημιῶν ἄθροισμα εἶνε ἄράγε τὸ κέρδος του; Κερδαίνει τίς εἰς ἓν λαχεῖον· ἀπὸ πόσας διαψευθεύσας ἐλπίδας ἀποτελεῖται ἡ εὐτυχία του;

Οἱ φίλοι τοῦ Κονδύλη, ἄλλος μὲν στηρίζων τὸν ἀγῶνα ἐπὶ τοῦ μαρμάρου τῆς τραπέζης, ἄλλος κρατῶν διὰ τῶν δύο γρόνθων τὸ ἄκρον τῆς ράβδου του καὶ ἐρείδων ἐπ' αὐτῆς τὴν κάτω σιαγόνα, ἄλλος κἀπνίζων νυχθιγλὴν, ἤκουον τὸν ἀγορεύοντα. οὐ ἡ φωνὴ κατὰ μικρὸν ἀνῆρχετο. Ὁ Κονδύλης εἶχε τὸ προσὸν μεγάλων τινῶν ῥητόρων· ἐμεθύσκετο ἐκ τῶν φράσεών του· αἱ ιδέαι τῶ ἤρχοντο ὄχι πρὶν ὀμιλήσῃ ἀλλ' ἐφ' ὅσον ἤκουε τοὺς τόνους τῆς ἰδίης του φωνῆς.

— Εἶπα λαχεῖον, ἐξηκολούθησεν ὁ Κονδύλης, πῶν ὀλίγον ὕδωρ ἐκ τοῦ ποτηρίου του ὡς κοινοβουλευτικὸς ῥήτωρ ἐπὶ τοῦ βήματος, καὶ ἐνεθυμήθη ἓν ἐπεισόδιον, τὸ ὅποιον οὔτε δραματικὸν εἶνε οὔτε συγκινητικόν, εἶνε ἀστεῖον μᾶλλον, ἀλλὰ τὸ ὅποιον ἐπικυρόνει τὴν ιδέαν μου πληρέστατα.

«Ἡ Τριανταφυλλιά ἦτο ὑπηρέτρια εἰς μίαν πλουσίαν οἰκίαν· ἡ κυρία τῆς καὶ ὁ κύριός τῆς, οὔτινες ἦσαν ἐξαίρετοι ἄνθρωποι, τὴν ἠγάπων, ὅπως ἀγαπῶμεν τὰ σπάνια πράγματα· αἱ δὲ καὶ ὑπηρέτρια· εἶνε σπανιότης σήμερον.

— Εἰς τοῦτο ἀπατάσχι, ὑπέλαβε μὲ πονηρίαν δεκανεὺς τις τοῦ μηχανικοῦ ἐκ τοῦ παρακειμένου τραπέζιου.

«Ὅλος ὁ κύκλος τῶν περικαθημένων ἐξερράγη εἰς γέλωτα.

— Είξεύρω ὅτι ἔχετε κάμη εἰδικὰς μελέτας καὶ σέβωμα τὰς εἰδικότητάς, ἀπήντησε μειδιῶν ὁ Κοινδύλης. Λοιπὸν οἱ κύριοί τῆς τῆν ἡγάπων πολὺ· μὲ τοὺς μισθοὺς τῆς ὁ κύριός τῆς ἡγόρασε μίαν λαχειοφόρον ὁμολογίαν τῆς Τραπεζίης καὶ τὴν ἐφύλαττε μετὰ τῶν πολλῶν ἰδικῶν του σημειώσας ἐπ' αὐτῆς τὸ ὄνομα τῆς Τριανταφυλλιάς.

Ἡ Τριανταφυλλιά ἦτο εὐτυχῆς ἦτο καὶ ὠραία· ὅταν δὲ ἔβαζε μπουγάδαν καὶ ἐξῆρχετο ἐπὶ μικρὸν εἰς τὴν θύραν διὰ νὰ ψωνίσῃ ἀπὸ τὸν μανάθην, ἦτο τύπος καλλογιῆς τοῦ λαοῦ μὲ τοὺς ἀνασκουμπωμένους εὐτόνους βραχιονιάς τῆς, τὰς ῥοδόχρους κάτω τοῦ καρποῦ ἐκ τῆς ἀλυσίθρας χεῖράς τῆς, τὴν ἀτημέλητον ἐνδυμασίαν τῆς ὑφ' ἣν διεγράφετο παχουλὸν καὶ εὐπλαστον σῶμα, τοὺς μεγάλους ἀμυγδαλωτοὺς ὀφθαλμούς τῆς καὶ τὰ ὀλόμαυρα μακρὰ μαλλιά τῆς. Ἦτο νὰ τὴν πιῇ κανεὶς εἰς τὸ ποτήρι! »

Αὐτῆς τῆς ἰδέας πρὸ πάντων ἦτο ὁ Γκιουζέπος, συριανὸς τσαγκάρης, ὅστις ἔστησεν ἀμέσως πολιορκίαν περὶ τὸ φρούριον ἤρχισαν αἱ καντάδες μὲ τὴν ἀρμόνικην ἤρχισαν οἱ περιπαθῆστατοι ἀμυγνέδες ἀπὸ τὸ κατέναντι καπηλεῖον.

Ἡ Τριανταφυλλιά ἦτο ἔξυπνη· ἔβλεπε πέραν τῆς ῥινόσ τῆς εἶδε λοιπὸν ποίαν φλόγα ἤναψεν εἰς τὸ στήθος τοῦ δυστυχοῦς Γκιουζέπου, αὐτὴ ἡ ὁποία ἔσθυσε μὲ τόσην προσοχὴν κάθε βράδυ τὴν φωτιάν εἰς τὸ σπῆτι, καὶ ἠσθάνθη κάτι τι ὑπὸ τὸν ἀριστέρων μαστόν. Ὁ καυμένος ὁ νέος πόσον θὰ ὑπέφερε! Ἦτο καὶ πόσον καλοκαμωμένος! ἐκεῖνο τὸ μουστάκι του ὠμοιάζε μὲ κόρακος πτερόν, ἐκεῖνη ἡ ἐλγὰ του πάλιν εἰς τὸ δεξιὸν μάγουλον! Εἶχε καὶ πόσον γλυκειάν φωνήν, ὥστε ὅταν ἤρχετο κάτω ἀπὸ τὸ παράθυρόν τῆς κ' ἐτραγουδοῦσε, ἡ Τριανταφυλλιά ἔσηκόνετο, ὅπως ἦτο ἀπὸ τὸ κρεβάτι, μισοάνοιγε σιγὰ σιγὰ τὸ παράθυρον καὶ ἤκροατο, μὲ γλυκὺ καρδιοκτύπι, τὴν παθητικὴν μελωδίαν, ἣτις ἐμέλλετο δι' αὐτὴν ἐν τῇ σιγῇ τῆς νυκτός, ἐρρόφα ἀπλήστως ὅλον ἐκεῖνο τὸ θυμιάμα τῆς λατρείας τὸ πρὸς αὐτὴν ἀναπεμπόμενον ἐκ τοῦ πεζοδρομίου. Κατ' ὀλίγον ἤρχισε νὰ ἐξέρχεται καὶ τὴν ἡμέραν εἰς τὸ παράθυρον· τί κακὸν ἔκαμε ἂν τὸν ἔβλεπε κάποτε; εἰργάζετο ἔπειτα μὲ περισσότεραν ὄρεξιν χάριν τῶν κυρίων τῆς λοιπὸν ἔπρεπε νὰ τὸν βλέπῃ, διὰ νὰ γίνεταί καλλιτέρα ἡ ὑπηρεσία· δὲν εἴξευρεν ἡ

Τριανταφυλλιά, ἀλλ' ἐμάντευεν ὀρμεμφύτως ὅτι κάποτε ὁ σκοπὸς ἀγιάζει τὰ μέσα.

Τὰς ἀποστάσεις ὀλιγοστεύουν ὄχι μόνον ὁ ἀτμός καὶ ὁ ἠλεκτρισμὸς ἀλλ', ὡς γνωστὸν, καὶ ὁ ἔρωσ· ἐσπέραν τινα συνητηθήσαν κάτω εἰς τὴν θύραν ὁ Γκιουζέπος καὶ ἡ Τριανταφυλλιά· ἀγνοῶ ἂν συνητηθήσαν μόνον αὐτοὶ ἢ καὶ τὰ χεῖλη των· εἰξεύρω ὁμῶς ὅτι ἡ Τριανταφυλλιά δὲν κατέβη ὅλας τὰς βαθμίδας τῆς κλίμακος τοῦ ἔρωτος, ἀλλ' ἐσταμάτησεν ὡς ἀληθῶς γνωστικὴ κόρη.

Ἡ Τριανταφυλλιά τὸ ἐδήλωσε καθαρὰ καὶ ξάστερα εἰς τὸν Γκιουζέπον: ἀγαπητικιά του δὲν ἐδέχετο νὰ γείνη, γυναϊκά του μάλιστα.

— Καὶ ἐγὼ αὐτὸ θέλω, Τριανταφυλλιά μου, νὰ σ' ἔχω γιὰ πάντα γιὰ πάντα, δική μου, καὶ νὰ μὴ μπορῇ νὰ σὲ πάρῃ ἀπ' τὴν ἀγκαλιά μου οὔτε ὁ πατέρας σου οὔτε ἡ μητέρα σου, οὔτε ὁ κλητῆρας, οὔτε ὁ Βασιλέας. Νὰ εἶσαι δική μου, μονάχα δική μου.—Καὶ πότε θές νὰ στεφανωθοῦμε, Τριανταφυλλιά; ἠρώτησε μετὰ τῆς μεγίστης ἀμεριμνησίας ὁ Γκιουζέπος.

'Ἀλλ' ἡ Τριανταφυλλιά, τῆς ὁποίας ἡ καρδιά εἶχε κατῆ ἀπὸ ἓνα ἀκατάστατον γαμβρόν, ἀπὸ τὸν ἄνδρα τῆς καυμένης τῆς ἀδελφῆς, ὁ ὁποῖος περὶ τὰς ἡμέρας του 'ς τὸ καπηλεῖο κι' ἀφίνει τὴν γυναϊκά του καὶ τὰ κακόμοιρα τὰ παιδάκια του χωρὶς φωμί, μὲ ξεσχισμένα φορέματα, καὶ χωρὶς λάδι τὴν κανδήλα τῆς Παναγίας, ἠρώτησε σοβαρῶς.

— Καὶ πόσαις δραγμαῖς ἔχεις οικονομίησῃ, Γκιουζέπο;

— 'Ἀπ' αὐτὰ ποῦ φορῶ καὶ ἄλλα δὲν θωρῶ! ἀπήνησε παιγνιωδῶς ὁ Γκιουζέπος.

— 'Εγὼ ἔχω ὡς ὀκτακόσιες δραγμαῖς 'ς τὸν παραφέντη· μὰ ποῦ νὰ φτάσουν; ἡ παντρεῖα θέλει ἔξοδα· θέλομε καὶ μπόμπιλα· ἂν μᾶς πάρουν καὶ τὰ παιδιὰ Γκιουζέπο!

— Δὲν βαριέσαι; εἶπεν ὁ ὑποδηματοποιὸς· ὅ,τι τρώγω γὼ θὰ τρῶς καὶ σὺ καὶ ὅ,τι τρῶς ἐσὺ θὰ τρώγουν καὶ τὰ παιδιὰ· ἀπὸ τὸ φαγὶ τοῦ ἑνὸς χορταίνουν δύο, καὶ ἀπ' τὸ φαγὶ τῶν δύο χορταίνουν τρεῖς.

'Ἀλλ' ἡ Τριανταφυλλιά μὴ εὐρίσκουσα σωστοὺς τοὺς ὑπολογισμοὺς τούτους τοῦ ἔκοψε διὰ μιᾶς τὸν βῆχα.

— Νὰ δουλέψῃς γερὰ ἓνα χρόνο, τῷ εἶπε, νὰ βάλῃς κάτι

ἔς τὸ κομπόδεμα, νὰ δουλέψω κ' ἐγὼ νὰ μὴ ξοδέψω τίποτα ἀπ' τοὺς μισθοὺς μου καὶ τοῦ χρόνου νὰ στεφανωθοῦμε.

— "Ἄς εἶνε" εἶπεν ὁ Γκιουζέπος.

Ἡ Τριανταφυλλιά ἀπὸ τὴν ἐσπέραν ἐκείνην ἐπῆρε τὰ πράγματα ὑπὸ σοβαρὰν ἔποψιν· ὅλη ἡ δυστυχία τῆς ἀδελφῆς της διήρχετο πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν της καὶ συνέσφιγγε τὴν καρδίαν της· ἔφριττεν ἀναλογιζομένη ὅτι ὁ βίος της ὅλος ἠδύνατο νὰ διέλθῃ μὲ πείναν καὶ δάκρυα· καὶ ἐσκέπτετο ἤδη ὡς οἰκοκυρά, ὑπολογίζουσα, προπαρασκευάζουσα, ἐπιβλέπουσα μακρόθεν τὸν Γκιουζέπον μετ' ἐνδιαφέροντος συζύγου.

Ἄλλ' ὁ Γκιουζέπος διατί ἔπαυσε κατὰ μικρὸν νὰ βλέπῃ τὴν Τριανταφυλλιάν; Διότι ἡ καρδία τοῦ Γκιουζέπου δὲν ἠγάπα τὰς ἀναβολάς, διότι ὁ ἔρωσ του ἦτο ἀνυπόμονος, ἐλαφρὸς καὶ πτερυγίζων καὶ ἡ αἴφνης ἀναφανείσα σοβαρότης τῆς Τριανταφυλλιάς τὸν ἐπτόησε.

Εἰς ἄλλην συνοικίαν ἀντήχει· τὴν ἡ γλυκεῖα φωνὴ τοῦ ὑποδηματοποιοῦ τραβαδούρου, δι' ἄλλους ὀφθαλμοὺς ἐκτενίζετο ἡ στίλβουσα χωρίστρα του· καὶ μίαν ἡμέραν ἡ Τριανταφυλλιά μανθάνει ὅτι ὁ Γκιουζέπος ὑπανδρεύεται!...

Ἡ σφοδρὰ λύπη τὴν ὁποίαν ἠσθάνθη, τὰ πικρὰ δάκρυα τὰ ὁποῖα ἔχυσε, προήρχοντο ἀρά γε ἀπὸ γυναικεῖον πείσμα διότι εἶδεν ἐαυτὴν περιφρονηθεῖσαν ἀντὶ ἄλλης ἢ διότι ἠγάπα τὸν ἄπιστον μὲ ὅλον τὸ πῦρ τοῦ πρώτου ἔρωτος;

Εἰς τὸ μαγειρεῖον, εἰς τὸ πλυσταρεῖον ἐστέναζε ψιθυρίζουσα:

— Δὲν ἔχω τύχη, ἡ ἄμοιρη!

Καὶ ὅμως εἶχε τύχην, τὴν ὁποίαν ὅλοι οἱ ἀναγνώσται τοῦ Ἡμερολογίου θὰ ζηλεύσουν. Ἡμέραν τινὰ ὁ παραφέντης της Α* (ἐπαναλαμβάνω ὅτι ἡ ἱστορία αὕτη εἶνε ἀληθὴς ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους) καλεῖ τὴν Τριανταφυλλιάν εἰς τὸ γραφεῖόν του.

— Τριανταφυλλιά, τῇ λέγει, ἐκέρδισες τὸ λαχεῖον τῆς Τραπεζῆς, ἐκέρδισες τὸν πρῶτον ἀριθμὸν, ἑβδομηντα χιλιάδες χρυσᾶ φράγκα.

Ἡ Τριανταφυλλιά ἔμεινεν ἐνεᾶ· ἐνόει ἀμυδρῶς ὅτι εὐτυχία τις, μεγάλη εὐτυχία τὴν εὔρε, ἀλλὰ δὲν εἶχε πλήρη ἀντίληψιν αὐτῆς· ἦτο παραζαλισμένη ὡς νὰ τὴν εἶχον κτυπήσῃ κατὰ κεφαλῆς ἐντὸς σάκκου τὰ ἑβδομηκονταχίλια ἐκεῖνα φράγκα.

Ὅρμεμφύτως μόνον ἠσθάνετο θαυμασμὸν τινὰ πρὸς τὸν ἀν-

ἄνθρωπον ἐκεῖνον, ὅστις ἐν ᾧ ἠδύνατο νὰ σφετερισθῇ τὰ χρήματα, διότι αὐτὴ οὐδὲ τὸν ἀριθμὸν τῆς μετοχῆς εἴξευρε, ἔδειξε σχεδὸν ὑπεράνθρωπον εἰς τοὺς χρόνους μας τιμιότητα καὶ τῇ προσέφερε, μετὰ τῆς μεγαλειτέρας ἀπλότητος, ὀλόκληρον περιουσίαν.

Ἡ πτωχὴ κόρη ἤρπασε τὴν εὐγενῆ ἐκεῖνην χεῖρα καὶ προσεκόλλησεν ἐπ' αὐτῆς τὰ χεῖλη τῆς καὶ ἔβρεξεν αὐτὴν μὲ τὰ δάκρυά τῆς.

ὦ! Πολύ, πολὺ καλὰ ἔκαμεν ἡ τυφλὴ Τύχη κρούσασα καὶ μίαν φεράν τὴν θύραν ἐνὸς μαγειρείου, βαρυνθεῖσα τὰς μαρμαρίνους κλίμακας τῶν μεγάρων!...

Ὅτε ἤλθον τὰ χρήματα τότε ἔδειξεν ἡ ὑπηρέτρια ἐκεῖνη τί καρδίαι κρύπτονται πολλακίς εἰς τὰ στήθη τοῦ λαοῦ· ἔστειλε χιλίας δραχμὰς εἰς τὸ ὄρφανὸν κοράσιον τὸ ἐξαγαγὸν τὸν λαχρόν· ἔδωκεν ἀνά χιλίας δραχμὰς εἰς τὰς ἄλλας ὑπηρετρίδας τῆς οἰκίας· τόσον καλὰ μετεχειρίσθη τὸν πλοῦτόν τῆς ὥστε σχεδὸν ἀφώπλισε τὸν φθόνον· ἔδωκε πέντε χιλιάδας εἰς τὴν πτωχὴν ἀδελφὴν τῆς· ἀπεσύρθη τῆς ὑπηρεσίας, ὡς λέγουσιν οἱ συνταξιούχοι· ἔβαλε τὰ χρήματά τῆς εἰς τὴν τράπεζαν, ἐνοικίασεν ἐν εὐμορφῷ σπητιάκι, ἤρχισε νὰ μανθάνῃ γράμματα καὶ πιάνο—δὲν θὰ τῆς εἶπε κανεὶς φαίνεται ὅτι αὐτὰ τὰ δύο δὲν κάμνουν καθόλου εὐτυχέστερον τὸν βίον,—καὶ ἀντὶ τοῦ Γκιουζέπου τὴν περικυκλόνουν τῶρα ἰατροὶ καὶ δικηγόροι—ὄλοι διδάκτορες!—καὶ ἐργολαβοῦν τὸν χρυσὸν τῆς, παλαιόντες μετὰ λύσσης ποῖος νὰ λὰ ὅτι τὴν χεῖρα ἐκεῖνην, ἣτις ἔπλυε πιανάκια καὶ ἐκράτει τὸ σάρωθρον. Διότι κανεὶς πλέον δὲν συλλογίζεται τὸ παρελθόν τῆς· τὸ βάπτισμα τοῦ χρυσοῦ τὴν ἐξηγένησε. Τὸ χρῆμα ὁμοιάζει μὲ τὸν Μέγαν Ναπολέοντα, δίδοντα τίτλους κομητῶν καὶ μαρκησιῶν εἰς τοὺς στρατηγούς του, πτωχὰ τέκνα τοῦ λαοῦ.

Καὶ ὁ Γκιουζέπος, τοῦ ὁποίου ἡ φωνὴ δὲν τραγωδεῖ πλέον τὴν νύκτα, τοῦ ὁποίου ἔπεσαν τ' αὐτιά διότι ἐδοκίμασεν ὅ,τι ἐκεῖνο τὸ ὄποσον φθάνει δι' ἓνα δὲν φθάνει καὶ διὰ δύο καὶ ἔπειτα διὰ τρεῖς καὶ τέσσαρας, ὁ Γκιουζέπος, ὅστις ἐξ ὅλης ἐκεῖνης τῆς ραγδαίας χρυσῆς βροχῆς οὐδὲ ψεκάδα εἶδε νὰ τὸν βρέξῃ, ἐνόμισεν ὅτι ἡ τύχη τῷ ἔκλεψεν τὰς ἐβδομητὰ χιλιάδας φράγκων ἐκ τοῦ θυλακίου του, διότι ἦτο τόσον πλησίον νὰ γίνῃ σύζυγος τῆς Τριανταφυλλιᾶς ὥστε τὰς ἐθεώρει σχεδὸν ἰδικίας

του. Καὶ ποῖος πταίει ὅτι δὲν τὰς ἔχει τώρα—διότι οὐδέποτε πταίομεν ἡμεῖς οἱ ἴδιοι δι' ὅ,τι καὶ ἂν συμβῇ ἀλλὰ πάντοτε ἄλλος τις— ποῖος εἶνε ἡ αἰτία διὰ τὴν ὁποίαν θὰ παιδεύεται ἰσοβίως μὲ τὴν φαλτσέταν καὶ μὲ τὸ σουβλί, ἑλεεινὸς καὶ κακομοιριασμένος, ζῶν 'μεροδοῦλι 'μεροφάρι; Ἡ γυναῖκά του, ἡ ὁποία διὰ τὴν κακίην του τύχην ἐβγήκε ἐμπρὸς του, ἡ γυναῖκά του ἡ ὁποία ἔγεινεν ἐμπόδιον καὶ δὲν ἐπήρε τὴν Τριανταφυλλιάν. Καὶ ἐκδικεῖται λυσσωδῶς τὴν τύχην ἐπὶ τῆς ῥάχως τῆς γυναικὸς του, καὶ ἡ δυστυχὴς γυνὴ παραζαλισμένη ἀπὸ τὸ ἀλύπητον ζυλοφόρτωμα δὲν ἐννοεῖ καλά καλά διατί ἐνέσκηψεν ἔξαφνα ἡ συμφορὰ αὕτη εἰς τὸ σπῆτι τῆς, διατί ὁ σύζυγός τῆς, μὲ τὸν ὁποῖον ἐπερνοῦσε τόσο καλά σὰν πτωχικὸ ἀλλ' ἀγαπημένον ἀνδρόγυνο, τὴν μισεῖ τώρα τόνον, τὴν μεταχειρίζεται τόνον ἀπηνῶς!...

Ἡ ἀπλοϊκὴ γυνὴ ἀγνοοῦσα τοὺς νόμους τῆς εὐτυχίας, δὲν εἰξεύρει ὅτι αὕτη πληρῶναι διὰ τὴν εὐτυχίαν τῆς Τριανταφυλλιᾶς, καὶ ὅτι διὰ νὰ γείνη ὑπαρξίς τις εὐτυχὴς χάριν ἰσορροπίας ἀπῆρτεῖτο νὰ γείνη μία κὰν ἄλλη δυστυχὴς!

ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΗΣ ΚΟΥΡΤΙΔΗΣ

ΕΙΣ ΕΚΛΟΓΕΥΣ

ΕΠΑΡΧΙΑΚΟΝ ΔΙΗΓΗΜΑ

Ὅταν ὁ Ἀποστόλης, ἐγκαταλιπὼν τὴν κρύπτην τῆς πάσσαρας αὐτοῦ, ἔνθα μέχρι τῆς ὥρας ἐκείνης διέμενον, ἔφθασεν εἰς τὸν τόπον τῆς ἐκλογῆς, τὸ πλῆθος ἐκυμάτιζε περιδινούμενον κ' ἐβόα ὡς ἐν τρικυμίᾳ. Ἄλλ' ἡ μετάστασις ἀπὸ τῆς ἐρημικῆς προκυμαίας μέσῳ τῆς κυριοθόμβου ἐκλογικῆς τύρῃς δὲν ἐπήνεγκεν εἰς αὐτὸν ὁμοίαν ἐντύπωσιν πρὸς τὴν ἐκ τοῦ παφλάσματος τῆς εὐρείας θαλάσσης, ὅσάκις ἐπὶ τοῦ ἀκατίου του ἐξέπλεε τῶν ἀθαθῶν νερῶν τῆς λιμνοθαλάσσης εἰς προὔπαντησιν τοῦ καθ' ἐβδομάδα προσεγγίζοντος ἀτμοπλοίου· οὐδὲ προσεῖδε τὸ πολυτάραχον θέαμα τὸ πρὸ αὐτοῦ διαπλούμενον διὰ τοῦ συνήθους ἐν τῇ ὥρᾳ τῶν μόχθων βλέμματος, βλέμματος ναυτίλου, ἐν φρυάγματι μακρόθεν ἀναμετρῶντος, πρὶν εἰσχωρήσῃ ἐντὸς αὐτῶν, τὸν ὄγκον τὸν μαινόμενον τῶν κυμάτων. Ἄλλὰ δισταχμὸς καὶ ἀμηχανία τις ἐκδηλοῦνται ἐν τῇ ὕψει καὶ τῇ στάσει αὐτοῦ. Ἐπὶ τοῦ βαθέως μελάγχρου καὶ στρογγύλου αὐ-